

The Holy See

*Mesajul Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea pentru Cea de-a XXVI-a Zi Mondială a Tineretului
(16-21 august 2011)*

"Înrădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință" (cf. Col 2,7)

Dragi prieteni,

Mă gândesc adesea la Ziua Mondială a Tineretului de la Sydney din anul 2008. Acolo am trăit o mare sărbătoare a credinței, în timpul căreia Duhul lui Dumnezeu a acționat cu forță, creând o comuniune intensă între participanți, veniți din toate părțile lumii. Acea adunare, ca și precedentele, a adus roade îmbelșugate în viața a numeroși tineri și a întregii Biserici. Acum, privirea noastră se îndreaptă spre apropiata Zi Mondială a Tineretului, care va avea loc la Madrid în august 2011. Deja în 1989, cu câteva luni înainte de căderea istorică a Zidului din Berlin, pelerinajul tinerilor a avut etapă în Spania, la Santiago de Compostela. Acum, într-un moment în care Europa are mare nevoie să-și regăsească rădăcinile sale creștine, ne-am dat întâlnire la Madrid, cu tema: *"Înrădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință"* (cf. Col 2,7). De aceea vă invit la acest eveniment așa de important pentru Biserica din Europa și pentru Biserica universală. Și aș vrea ca toți tinerii, fie cei care împărtășesc credința noastră în Isus Cristos, fie cei care ezită, care sunt în îndoială sau care nu cred în el, să poată trăi această experiență, care poate să fie decisivă pentru viață: experiența Domnului Isus înviat și viu și a iubirii sale față de fiecare dintre noi.

1. La izvoarele celor mai mari aspirații ale voastre

În orice epocă, și în zilele noastre, numeroși tineri simt dorința profundă ca relațiile dintre persoane să fie trăite în adevăr și în solidaritate. Mulți manifestă aspirația de a construi raporturi autentice de prietenie, de a cunoaște iubirea adevărată, de a întemeia o familie unită, de a ajunge la o stabilitate personală și o siguranță reală, care să poată garanta un viitor senin și fericit. Desigur, amintindu-mi de tinerețea mea, știu că stabilitatea și siguranța nu sunt problemele care ocupă mai mult mintea tinerilor. Da, cererea locului de muncă și cu aceasta aceea de a avea un teren sigur sub picioare este o problemă mare și urgentă, dar în același timp tinerețea rămâne oricum vârsta în care suntem în căutarea celei mai mari vieți. Dacă mă gândesc la anii mei de atunci: pur și simplu nu voiam să ne pierdem în normalitatea vieții burgheze. Voiam ceea ce este mare, nou. Voiam să găsim însăși viața în vastitatea și frumusețea ei. Desigur, asta depindea și de situația noastră. În timpul dictaturii național-socialiste și în război noi am fost, ca să spunem așa, "închiși" de puterea dominantă. Deci, voiam să ieșim la vedere pentru a intra în amplitudinea posibilităților ființei umane. Dar cred că, într-un anumit sens, acest impuls de a merge dincolo de obișnuit există în orice generație. Este parte din faptul de a fi tânăr a dori ceva mai mult decât cotidianitatea obișnuită a unui serviciu sigur și a simți dorința pentru ceea ce este realmente mare. E vorba numai de un vis gol care dispare atunci când devenim adulți? Nu, omul este într-adevăr creat pentru ceea ce este mare, pentru infinit. Orice alt lucru este insuficient. Sfântul Augustin avea dreptate: inima noastră este neliniștită până când nu se odihnește în Tine. Dorința celei mai mari vieți este un semn al faptului că el ne-a creat, că purtăm "amprenta" sa. Dumnezeu este viață, și pentru aceasta orice creatură tinde la viață; în mod unic și special persoana umană, făcută după imaginea lui Dumnezeu, aspiră la iubire, la bucurie și la pace. Așadar înțelegem că este un contrasens a pretinde eliminarea lui Dumnezeu pentru a-l face pe om să trăiască! Dumnezeu este izvorul vieții; a-l elimina înseamnă a ne separa de acest izvor și, în mod inevitabil, a ne priva de plinătate și de bucurie: "de fapt, creatura fără Creator dispare" (Conciliul Ecumenic al II-lea din Vatican, *Gaudium et spes*, 36). Cultura actuală, în unele zone din lume, mai ales în Occident, tinde să-l excludă pe Dumnezeu, sau să considere credința ca un fapt privat, fără nici o relevanță în viața socială. În timp ce ansamblul de valori care sunt la baza societății provine din Evanghelie - ca și sensul demnității persoanei, al solidarității, al muncii și al familiei -, se constată un fel de "eclipsă de Dumnezeu", o anumită amnezie, dacă nu un adevărat refuz al creștinismului și o negare a comorii credinței primite, cu riscul de a pierde propria identitate profundă.

Pentru acest motiv, dragi prieteni, vă invit să intensificați drumul vostru de credință în Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Voi sunteți viitorul societății și al Bisericii! Așa cum scria apostolul Paul creștinilor din orașul Colose, este vital de a avea rădăcini, baze solide! Și acest lucru este deosebit de adevărat astăzi, când mulți nu au puncte de referință stabile pentru a construi viața lor, devenind astfel profund nesiguri. Relativismul răspândit, conform căruia totul se echivalează și nu există nici un adevăr, nici un punct de referință absolut, nu generează adevărata libertate, ci instabilitate, rătăcire, conformism la modelele momentului. Voi tinerii aveți dreptul să primiți de la generațiile care vă preced puncte ferme pentru a face alegerile voastre și a construi viața voastră, așa cum o plantă tânără are nevoie de un sprijin solid până când cresc rădăcinile, pentru a deveni, apoi, un copac robust, capabil să aducă rod.

2. În rădăcinați și întemeiați în Cristos

Pentru a scoate în evidență importanța credinței în viața credincioșilor, aș vrea să mă opresc asupra fiecăruia din cei trei termeni pe care sfântul Paul îi folosește în această expresie a lui: "*Înrădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință*" (cf. *Col 2,7*). Putem observa în ei trei imagini: "înrădăcinat" evocă pomul și rădăcinile care-l alimentează; "întemeiat" se referă la construcția unei case; "tare" face trimitere la creșterea forței fizice sau morale. E vorba de imagini foarte elocvente. Înainte de a le comenta, trebuie notat simplu că în textul original cei trei termeni, din punct de vedere gramatical, sunt pasivi: asta înseamnă că însuși Cristos ia inițiativa de a-i înrădăcina, a-i întemeia și a-i face tari pe credincioși.

Prima imagine este cea a pomului, puternic plantat în pământ prin intermediul rădăcinilor, care-l fac stabil și-l alimentează. Fără rădăcini, ar fi luat de vânt și ar muri. Care sunt rădăcinile noastre? Desigur părinții, familia și cultura din țara noastră, are sunt o componentă foarte importantă a identității noastre. Biblia dezvăluie o altă componentă. Profetul Ieremia scrie: "Binecuvântat să fie omul care-și pune încrederea în Domnul, a cărui speranță este Domnul. El va fi ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; el nu se teme când vine arșița, frunzele lui rămân verzi, el nu-i îngrijorat în timp de secetă și nu încetează să aducă roade" (*Ier 17,7-8*). A întinde rădăcinile, pentru profet, înseamnă a pune propria încredere în Dumnezeu. Din El luăm viața noastră; fără el n-am putea să trăim cu adevărat. "Dumnezeu ne-a dăruit viața veșnică și această viață este în Fiul său" (*1In 5,11*). Isus însuși se prezintă ca viața noastră (cf. *In 14,6*). De aceea, credința creștină nu este numai a crede în adevăruri, ci este înainte de toate o relație personală cu Isus Cristos, este întâlnirea cu Fiul lui Dumnezeu, care dă întregii existențe un dinamism nou. Atunci când intrăm în raport personal cu el, Cristos ne revelează identitatea noastră, și, în prietenia lui, viața crește și se realizează în plinătate. Există un moment, tineri fiind, în care fiecare dintre noi se întreabă: ce sens are viața mea, ce scop, ce direcție ar trebui să-i dau? Este o fază fundamentală, care poate tulbura sufletul, uneori chiar îndelung. Se gândește la tipul de muncă de întreprins, la care relații sociale să se stabilească, la ce afecte să dezvolte... În acest context, mă gândesc din nou la tinerețea mea. Într-un fel am avut foarte repede conștiința că Domnul mă voia preot. Însă apoi, după război, când în seminar și la universitate eram în drum spre această țintă, a trebuit să recuceresc această certitudine. A trebuit să mă întreb: acesta este cu adevărat drumul meu? Aceasta este cu adevărat voința Domnului pentru mine? Voi fi capabil să rămân fidel lui și să fiu total disponibil pentru el, în slujba sa? O astfel de decizie trebuie să fie și dureroasă. Nu poate să fie altfel. Însă apoi a apărut certitudinea: este bine așa! Da, Domnul mă vrea, prin urmare îmi va da și forța. În ascultarea lui, în faptul de a merge împreună cu el devin cu adevărat eu însumi. Nu contează realizarea propriilor mele dorințe, ci voința lui. Astfel viața devine autentică.

Așa cum rădăcinile pomului îl țin plantat puternic în pământ, tot așa temeliile dau casei o stabilitate durabilă. Prin credință, noi suntem întemeiați în Cristos (cf. *Col 2,7*), așa cum o casă este construită pe temelii. În istoria sacră avem numeroase exemple de sfinți care au zidit viața lor pe cuvântul lui Dumnezeu. Primul este Abraham. Părintele nostru în credință a ascultat de Dumnezeu

care-i cerea să lase casa părintească pentru a se îndrepta spre o țară necunoscută. "Abraham a crezut în Dumnezeu și i s-a considerat spre justificare și a fost numit prietenul lui Dumnezeu" (Iac 2,23). A fi întemeiați în Cristos înseamnă a răspunde concret la chemarea lui Dumnezeu, încrezându-ne în el și punând în practică al său cuvânt. Isus însuși îi avertizează pe discipolii săi: "De ce mă numiți «Doamne, Doamne» și nu faceți ce vă spun?" (Lc 6,46). Și, recurgând la imaginea construirii casei, adaugă: "Oricine vine la mine și ascultă cuvintele mele și le îndeplinește... este asemenea cu omul care, construind o casă, a săpat adânc și a pus temelia pe stâncă. Venind inundația, șuvoiul s-a năpustit în casa aceea, dar nu a putut să o clatine pentru că fusese construită bine" (Lc 6,47-48).

Dragi prieteni, construiți casa voastră pe stâncă, asemenea omului care "a săpat adânc". Căutați și voi, în toate zilele, să urmați Cuvântul lui Cristos. Simțiți-l ca adevăratul Prieten cu care să împărtășiți drumul vieții voastre. Cu el alături veți fi capabili să înfrunțați cu curaj și speranță dificultățile, problemele, chiar și dezamăgirile și înfrângerile. Vă sunt prezentate încontinuu propuneri mai ușoare, dar voi înșivă vă dați seama că se dovedesc înșelătoare, nu vă dau seninătate și bucurie. Numai cuvântul lui Dumnezeu ne arată calea autentică, numai credința care ne-a fost transmisă este lumina care luminează drumul. Primiți cu recunoștință acest dar spiritual pe care l-ați primit de la familiile voastre și angajați-vă să răspundeți cu responsabilitate la chemarea lui Dumnezeu, devenind adulți în credință. Să nu credeți în cei care vă spun că nu aveți nevoie de alții pentru a construi viața voastră! În schimb, sprijiniți-vă pe credința celor dragi ai voștri, pe credința Bisericii, și mulțumiți-i Domnului că ați primit-o și v-ați însușit-o!

3. Tari în credință

Fiți "*în rădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință*" (cf. Col 2,7). Scrisoarea din care este luată această invitație, a fost scrisă de sfântul Paul pentru a răspunde la o necesitate precisă a creștinilor din orașul Colose. De fapt, comunitatea aceea era amenințată de influența anumitor tendințe culturale ale epocii, care-i abăteau pe credincioși de la evanghelie. Contextul nostru cultural, dragi tineri, are numeroase analogii cu acela al colosenilor de atunci. De fapt, există un puternic curent de gândire laicist care vrea să-l marginalizeze pe Dumnezeu din viața persoanelor și a societății, prospectând și încercând să creeze un "paradis" fără el. Însă experiența învață că lumea fără Dumnezeu devine un "iad": prevalează egoismele, dezbinările în familii, ura între persoane și între popoare, lipsa de iubire, de bucurie și de speranță. Dimpotrivă, acolo unde persoanele și popoarele primesc prezența lui Dumnezeu, îl adoră în adevăr și ascultă glasul lui, se construiește concret civilizația iubirii, în care fiecare este respectat în demnitatea lui, crește comuniunea, cu roadele pe care ea le aduce. Însă există creștini care se lasă seduși de modul laicist de a gândi, sau sunt atrași de curente religioase care îndepărtează de credința în Isus Cristos. Alții, fără a adera la aceste chemări, pur și simplu au lăsat să se răcească credința lor, cu inevitabile consecințe negative pe planul moral.

Fraților contagiați de idei străine de evanghelie apostolul Paul le amintește puterea lui Cristos mort

și înviat. Acest mister este fundamentul vieții noastre, centrul credinței creștine. Toate filozofiile care-l ignoră, considerându-l "nebuie" (1Cor 1,23), arată limitele lor în fața marilor întrebări care locuiesc în inima omului. Pentru aceasta și eu, ca urmaș al apostolului Petru, doresc să vă întăresc în credință (cf. Lc 22,32). Noi credem cu tărie că Isus Cristos s-a oferit pe Cruce pentru a ne dăruia iubirea sa; în pătimirea sa, a purtat suferințele noastre, a luat asupra sa păcatele noastre, ne-a dobândit iertarea și ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl, deschizându-ne calea vieții veșnice. În acest mod am fost eliberați de ceea ce încurcă mai mult viața noastră: sclavia păcatului, și putem să-i iubim pe toți, chiar și pe dușmani, și să împărtășim această iubire cu frații cei mai săraci și în dificultate.

Dragi prieteni, adesea crucea ne provoacă frică, pentru că pare să fie negarea vieții. În realitate, este contrariul! Ea este "da"-ul lui Dumnezeu spus omului, expresia maximă a iubirii sale și izvorul din care curge viața veșnică. De fapt, din inima lui Isus deschisă pe cruce a curs această viață divină, mereu disponibilă pentru cel care acceptă să-și ridice ochii spre Cel Răstignit. Așadar, nu pot decât să vă invit să primiți crucea lui Isus, semn al iubirii lui Dumnezeu, ca izvor de viață nou. În afara lui Cristos mort și înviat nu există mântuire! Numai el poate să elibereze lumea de rău și să facă să crească împărăția dreptății, a păcii și a iubirii la care aspirăm cu toții.

4. A crede în Isus Cristos fără a-l vedea

În evanghelie ne este descrisă experiența de credință a apostolului Toma în primirea misterului crucii și Învierii lui Cristos. Toma face parte dintre cei doisprezece apostoli; l-a urmat pe Isus; este martor direct al vindecărilor sale, al minunilor; a ascultat cuvintele lui; a trăit rătăcirea în fața morții sale. În seara de Paști Domnul le apare discipolilor, dar Toma nu este prezent, și atunci când i se spune că Isus este viu și s-a arătat, el declară: "Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta lui, nu voi crede" (In20,25).

Și noi am vrea să-l putem vedea pe Isus, să putem vorbi cu el, să simțim și mai puternic prezența sa. Astăzi pentru mulți accesul la Isus a devenit dificil. Circulă așa de multe imagini ale lui Isus care se dau drept științifice și îi iau mărțișorul lui, singularitatea persoanei sale. De aceea, în timpul anilor lungi de studiu și meditație, s-a format în mine gândul de a transmite un pic din întâlnirea mea personală cu Isus într-o carte: ca pentru a ajuta la vederea, auzirea, atingerea Domnului, în care Dumnezeu ne-a venit în întâmpinare pentru a se face cunoscut. De fapt, însuși Isus, apărând din nou discipolilor după opt zile, îi spune lui Toma: "Adu-ți degetul tău aici: iată mâinile mele! Adu-ți mâna și pune-o în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios" (In 20,27). Și pentru noi este posibil să avem un contact sensibil cu Isus, să punem, ca să spunem așa, mâna pe semnele Pătimirii sale, semnele iubirii sale: în sacramele el se apropie în mod deosebit de noi, ni se dăruiește. Dragi tineri, învățați să-l "vedeți", să-l "întâlniți" pe Isus în Euharistie, unde este prezent și aproape până acolo încât se face hrană pentru drumul nostru; în sacramentul Pocăinței, în care Domnul manifestă milostivirea sa oferindu-ne mereu iertarea sa. Recunoașteți-l și slujiți-l pe Isus

și în cei săraci, în cei bolnavi, în frații care sunt în dificultate și au nevoie de ajutor.

Deschideți și cultivați un dialog personal cu Isus Cristos, în credință. Cunoașteți-l prin citirea Evangheliilor și a Catehismului Bisericii Catolice; intrați în colocviu cu el în rugăciune, dați-i încrederea voastră: n-o va trăda niciodată! "Credința este înainte de toate o *adeziune personală* a omului la Dumnezeu; în același timp și în mod inseparabil, *este asentimentul liber la tot adevărul pe care Dumnezeu l-a revelat*" (*Catehismul Bisericii Catolice*, 150). Așa veți putea dobândi o credință matură, solidă, care nu va fi întemeiată numai pe un sentiment religios sau pe o vagă amintire a catehismului din copilăria voastră. Veți putea să-l cunoașteți pe Dumnezeu și să trăiți în mod autentic din el, asemenea apostolului Toma, când manifestă cu putere credința sa în Isus: "Domnul meu și Dumnezeul meu!".

5. Susținuți de credința Bisericii, pentru a fi martori

În acel moment Isus exclamă: "Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut" (*In 20,29*). El se gândește la drumul Bisericii, întemeiată pe credința martorilor oculari: Apostolii. Înțelegem așadar că credința noastră personală în Cristos, născută din dialogul cu el, este legată de credința Bisericii: nu suntem credincioși izolați, ci, prin Botez, suntem membrii ai acestei mari familii, și credința mărturisită de Biserică e cea care dă siguranță credinței noastre personale. *Crezul* pe care-l proclamăm la Liturgia duminicală ne ocrotește tocmai de pericolul de a crede într-un Dumnezeu care nu este cel pe care Isus ni l-a revelat: "Fiecare credincios este ca o verigă în marele lanț al credincioșilor. Eu nu pot să cred fără să fiu susținut de credința celorlalți, și, cu credința mea, contribui la susținerea credinței celorlalți" (*Catehismul Bisericii Catolice*, 166). Să-i mulțumim mereu Domnului pentru darul Bisericii; ea ne face să înaintăm cu siguranță în credința care ne dă viața adevărată (cf. *In 20,31*).

În istoria Bisericii, sfinții și martirii au luat din Crucea glorioasă a lui Cristos forța pentru a fi fideli lui Dumnezeu până la dăruirea de ei înșiși; în credință au găsit forța pentru a învinge propriile slăbiciuni și a depăși orice adversitate. De fapt, așa cum spune apostolul Ioan, "cine este învingătorul lumii dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (*1In 5,5*). Și victoria care se naște din credință este cea a iubirii. Câți creștini au fost și sunt o mărturie vie a forței credinței care se exprimă în caritate: au fost artizani ai păcii, promotori ai dreptății, animatori ai unei lumi mai umane, o lume conformă lui Dumnezeu; s-au angajat în diferitele domenii ale vieții sociale, cu competență și profesionalism, contribuind în mod eficace la binele tuturor. Caritatea care vine din credință i-a condus la o mărturie foarte concretă, în fapte și în cuvinte: Cristos nu este un bine numai pentru noi înșine, este binele cel mai prețios pe care trebuie să-l împărtășim cu alții. În era globalizării, fiți martori ai speranței creștine în lumea întreagă: sunt mulți cei care doresc să primească această speranță! În fața mormântului prietenului Lazăr, mort de patru zile, Isus, înainte de a-l rechema la viață, i-a spus surorii sale Marta: "Dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu" (cf. *In 11,40*). Și voi, dacă veți crede, dacă veți ști să trăiți și să mărturisiți credința voastră în fiecare zi, veți deveni instrument pentru a-i face pe alți tineri să regăsească asemenea

vouă sensul și bucuria vieții, care se naște din întâlnirea cu Cristos!

6. Spre Ziua Mondială de la Madrid

Dragi prieteni, vă reînnoiesc invitația de a veni la Ziua Mondială a Tineretului la Madrid. Cu bucurie profundă, aștept pe fiecare dintre voi personal: Cristos vrea să vă facă tari în credință prin intermediul Bisericii. Alegerea de a crede în Cristos și de a-l urma nu este ușoară; este împiedicată de infidelitățile noastre personale și de atâtea glasuri care ne arată căi mai ușoare. Nu vă lăsați descurajați, căutați mai degrabă sprijinul comunității creștine, sprijinul Bisericii! În cursul acestui an pregătiți-vă intens pentru întâlnirea de la Madrid cu episcopii voștri, cu preoții voștri și responsabili pastorației tineretului în dieceze, în comunitățile parohiale, în asociații și în mișcări. Calitatea întâlnirii noastre va depinde mai ales de pregătirea spirituală, de rugăciune, de ascultarea comună a cuvântului lui Dumnezeu și de sprijinul reciproc.

Dragi tineri, Biserica se bazează pe voi! Are nevoie de credința voastră vie, de caritatea voastră creativă și de dinamismul speranței voastre. Prezența voastră reînnoiește Biserica, o întinerește și-i dăruiește nou elan. Pentru aceasta Zilele Mondiale ale Tineretului sunt un har nu numai pentru voi, ci pentru întregul popor al lui Dumnezeu. Biserica din Spania se pregătește activ pentru a vă primi și a trăi împreună experiența bucurioasă a credinței. Mulțumesc diecezelor, parohiilor, sanctualelor, comunităților călugărești, asociațiilor și mișcărilor ecleziale, care lucrează cu generozitate la pregătirea acestui eveniment. Domnul nu va întârzia să-i binecuvânteze. Fecioara Maria să însoțească acest drum de pregătire. Ea, la vestirea îngerului, a primit cu credință cuvântul lui Dumnezeu; cu credință a consimțit la lucrarea pe care Dumnezeu o îndeplinea în ea. Rostind "fiat"-ul său, "da"-ul său, a primit darul unei carități imense, care a făcut-o să se dăruiască în întregime pe sine însăși lui Dumnezeu. Să mijlocească pentru fiecare dintre voi, pentru ca la următoarea Zi Mondială să puteți crește în credință și în iubire. Vă asigur de amintirea mea părintească în rugăciune și vă binecuvântează din inimă.

Din Vatican, 6 august 2010, sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului

BENEDICTUS PP. XVI

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana